

menter nok for, at man ikke bør forbigaa Sagførerne, naar Talen er om den praktiske Uddannelse, der skål til for at blive Dommer. Saa meget mere som det efter den bestaaende Lovgivning er en Ret, vi høve, men som ganske vist er gaaet af Brug og derfor maaske i Glemme. Der staar i D. L. — 1—9—16 —, at en Sagfører, der har gjort sig veltjent i sin Stilling, skal have fortrinsvis Adgang til visse mindre Embeder, navnlig ogsaa Dommerembeder.

Naar den ærede sidste Taler (Oscar Hansen) paa Forhaand ventede Indvendinger mod Nævningerne, og søgte at imødegaa disse Indvendinger, saa vil jeg ogsaa straks nævne den, jeg hyppigst har hørt, og som vel ogsaa vil blive hørt i Fremtiden, nemlig den: „Se til Frankrig, se hvor frygteligt det gaar med Nævningerne der,“ og det ikke blot i Dreyfus-Sagen, hvor det jo var en særlig Slags Nævninger, der dømte, men i mangfoldige andre Sager. Man læser i Aviserne, at en Kvinde, der f. Eks. har kastet Vitriol i Ansigtet paa sin Forfører eller en anden, som hun har haft noget imod, er bleven tiltalt, men af Nævningerne bleven frikendt; idet de have tilladt sig at svare Nej paa det Spørgsmaal, om hun var skyldig i at have dræbt Manden ved at kaste Vitriol i Ansigtet paa ham, eller: hvad hun nu har gjort. Naar man anfører den Slags Ting, er dertil kun at svare, at det rammer *ikke* Nævningssystemet, men de Nævninger og det Folk, hvoraf de Nævninger ere udaaede. Men jeg siger til Ære for det danske Folk, at her behøve vi ikke at frygte for Misbrug af Nævningeretter som i de romanske Lande, Frankrig, Italien osv. Jeg tror, at man i Tyskland og navnlig i Norge, ikke at tale om England, har vist en ganske anden Forstaaelse af det Ansvar, man har, naar man sidder til Doms over sine Medborgere, Ansvar for Lovens Overholdelse, saa at man ikke behøver at frygte den Slags Misbrug. Selvfølgelig bør man bestemt holde paa, at Nævningerne lige saavel som andre, juridisk uddannede Dommere skulle følge Grundlovens Bud: Dommerne have i deres Kald alene at rette sig efter Loven. Det er ikke deres Sag at benaade eller at dømme efter Billighed, men efter Loven lige saavel som andre Dommere, og naar de *skulle* gøre det, tror jeg ogsaa, de *ville* gøre det. Der er større Alvor i de nordiske Folks Karakter end i de sydlige Nationers, saa vi ville ikke møde de Misbrug, som rives os i Næsen fra Frankrig eller

andre Lande, med en anden Folkekarakter end vor.

De Herrer ville forstaa, efter det Udgangspunkt, jeg begyndte med, og efter det Syn, jeg har paa, i hvilken Grad vi bør holde os til de foreliggende Forslag, at det er ikke mange Bemærkninger, jeg har at fremkomme med angaaende Ændringer deri. Jeg har dog allerede antydnet nogle, og jeg vil nævne et Par til, som vil kunne ske Fyldest uden særligt Indgreb i Forslaget og uden synderligt Arbejde. Jeg mener, de ere berettigede. Om de bør stilles op som Ændringsforslag, vil afhænge af, hvilken Tilslutning de kunne faa. Det er nogle Ændringer særlig vedrørende Sagførervæsenet, der jo ogsaa omhandles i det Lovforslag, vi her beskæftige os med. Der er saaledes Bestemmelsen om, at Underretssagførere i Kjøbenhavn ere udelukkede fra at føre Sager ved Underretterne herinde. Det er jo noget, der ganske vist nu er gældende Ret, men for Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Vedkommende, der er Underret for Kjøbenhavn, kan det forklares ved, at den tillige er Overret for Østifterne; for Kriminal- og Politirettens Vedkommende gør dette sig ganske vist ikke gældende. Men naar vi nu faa en særlig Underret i Kjøbenhavn ganske ligesom uden for Kjøbenhavn, ser jeg ikke nogen som helst Grund til at udelukke Underretssagførere, der ere anerkendte som dygtige nok til at procedere for Underretterne uden for Kjøbenhavn, fra ogsaa at procedere for den i Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at det kun vilde være et Monopolhensyn for de bedre uddannede, mere kostbart uddannede Sagførere, og jeg billiger aldrig Monopolhensyn og vil heller ikke gøre det her; jeg vil derfor henstille, at man opgiver denne urimelige Forskel og giver enhver, som har Ret til at føre Sager ved Underretterne uden for Kjøbenhavn, samme Ret i Kjøbenhavn.

Maa jeg i Forbigaaende udtale en Tak til alle vedkommende, fordi Kvinder efter Forslaget kunne faa Ret til at blive Sagførere. Man ved maaske, at jeg har haft en Dyst for Højesteret i den Henseende og tabte den, det glæder mig derfor, at det nu med alle vedkommendes Samtykke skal sættes ind i vort Retssystem, at Kvinder kunne blive Sagførere, det vil sikkert være til Gavn baade for det og for Kvinderne, for Resten er der dog en enkelt Bestemmelse her i Forslaget, som strider imod dette, synes jeg; thi medens en Kvinde kan blive Fuldmægtig, Sagfører ja. saagar